

Predikan Palmsöndagen, 3 årg.

Markus 11:1-11, Vägen till korset.

Psalmer: 135, 501 (Sv ps 442), 38b, 434:1,2,5 (Sv ps 396), 499 (Sv ps 443) - Centrumkyrkan 2017.

Inledningsord – Läses före Evangelietexten:

Nu börjar Passionsveckan,
en vecka då vi får följa Jesus väg till korset,
hans lidande och död.

En vecka då han vandrar kärlekens väg
som slutar i uppståndelsen.

En vecka som förändrade ditt och mitt liv.

En vecka som förändrade världens liv.

Predikan

Många hade samlats för att hylla honom
när han sakta kom ridandes in i staden.

Men i hans innersta formade sig orden och bilderna
från det förflutna.

De sträckte sig långt bak i tiden, ända till Salomos tid,
till de gamla berättelserna om hur den blivande kungen
hade kommit ridandes in i staden för att bli krönt till konung.

Och han visste,
att det han så många gånger hade läst om i Skriften,
hos profeten Sakarja;
om att Messias, den smorde, skulle komma,
det skulle nu fullbordas - för nu var allt förberett...

Paus

Det var därför de stod och väntade på honom,
det var därför de hade tagit av sig sina mantlar,
skurit kvistas från träden,
och lagt ut dem som en matta på vägen
samtidigt som de ropade:

”Hosianna, Davids son!
Välsignad är han som kommer i Herrens namn”

Paus

Men hans blick fastnade på dem, en efter en,
för många av dem som hade samlats
hade han träffat tidigare i olika sammanhang.

Men nu stod de där,
uppställda på rad längs vägen,
och när han mötte deras ögon
så såg han hur deras liv återspeglades
- det liv som hade blivit deras.

Han såg alla de förändringar som hade skett,
men också vad som tidigare hade stått ivägen,
- det som hade bundit och hindrat dem.

Men också hur det gamla hade fått dö bort,
hur det hade fått lämna plats för det nya
som hade blivit till en källa att ösa ur.
Det gamla och det nya - förenat till *en* erfarenhet.

Ja, i sitt inre kunde han höra alla de samtal
som de hade delat, om hur deras liv där och då
hade kommit till en slutpunkt,
till en vändpunkt fyllt av nya möjligheter.

Paus

Han såg på kvinnan som han hade träffat vid Sykars brunn
och i hennes ögon såg han elden brinna.

Hennes blick som med åren hade avmattats
och till slut slocknat,
som hon hade slagit ner när någon hade närmat sig.

Hur hon hade avskärmat sig
för att inte höra alla smädesord bakom sin rygg,
för att inte känna huggen från kvinnornas blickar.

Fem män hade hon haft.
Fem män som hade fått det de hade velat ha,
men som hade övergivit henne
när hon inte hade haft något mera att ge.

- För inte heller i deras blickar hade hon varit någon.

Men nu brann elden där igen,
nu var hennes blick inte längre bortvänd,
nu var den stark och stolt!

Paus

Sen föll hans ögon på den rike mannen
som bedrövad hade gått bort.
Som inte hade velat lämna sitt materiella välstånd
och sin trygghet, sina pengar och sin makt.

Men det var inte pengarna och makten i sig
som var av ondo
- utan vad de ständigt gjorde med människorna.

Att det förmörkade deras sinnen,
att det ökade habegäret
och förde dem allt längre bort från sig/dem själva,
från sina medmänniskor och från Gud,
och att man därför måste kunna avstå.

Paus

Där stod kvinnan som hade haft blödarsjuka.
Ur hennes sköte hade inte endast blodet runnit ut,
utan även det ofödda livet,
de barn som hon hade drömt om och hoppats på,
men som hon aldrig fick - hennes framtid.

Nu visste han att den kraft som hade runnit ut ur honom
och som hon hade fått del av
när hon hade tagit tag i hans mantel,
den fanns fortfarande kvar hos henne.

Paus

Han såg Marta.
Men hon stod inte vid väggkanten.
Hon hade ställt sig på avstånd,
som om hon ville ha en överblick över det som skedde.

Som en god husmor som ville se till
att gästerna hade allt de behövde.
Ja, hon stod som en tryggande hand

som var beredd att gripa in om något oförutsett skulle ske.

Den kära Marta, som alltid ville alla så väl,
som var så full av handlingskraft
och som alltid var på pass.

Paus

Så såg han någon som trängde sig fram i folkhopen
för att bättre kunna se,
och genast kände han igen den lille mannen.

Han kom ihåg kvällen hemma hos Sackaios,
inte bara hur han hade öppnat sitt hem,
utan även sitt inre rum
- där Gud själv hade blivit hans gäst.

Då hade han släppt taget om det som hade varit
för att kunnat gå vidare.
- Nu var han inte längre föraktad.

Paus

Men så såg han Maria,
men i hennes ögon var glädjen borta.
I dem fanns nu bara sorgen och smärtan.

I dem såg han den insikt som bara finns hos en mor.
Hos en mor som hade burit och fött sitt barn,
som hade hållit det i sina armar
och tryckt det mot sitt bröst.

Som hade sett det växa upp
och vakat vid dess bädd
varje gång det hade varit sjukt.

- Han visste att hon visste...

Han visste att de höga ljuden,
att glädjen och hurraropen
inte kunde dämpa hennes oro.
Han visste att hon kunde höra
alla varningsklockorna ringa.

Paus

”Hosianna, Davids son! Hjälp oss, rädda oss!”
Skanderade folket!

Nu gav de honom sin hyllning och sin entusiasm,
sitt förtroende och sitt engagemang.
Nu gav de honom sin beundran och sin glädje.
Nu gav de honom också sin förväntan och sitt hopp,
sin längtan efter befrielse!

- Ja, det var allt detta som de lade ner,
när de lade palmkvistar på vägen.
- Det var sina liv som de lade under hans
fötter, när de lade ner sina mantlar.

Han visste det, för han såg det i deras ögon.

Men trots det så var han rädd,
- ja, han var livrädd inför det som skulle komma!

Men han visste samtidigt att han inte hade något annat val
än att slutföra sitt uppdrag, så att våldets udd kunde brytas.
- Nu var tiden inne, nu var Guds rike nära.

Paus

Vår väg är kantad med prövningar och lidanden,
men vi måste gå den.
Men vi går den inte ensam,
han går den tillsammans med oss.

Han går den, så att vår väg kan bli hans väg.
Han går den, så att vår smärta och våra tårar - kan bli hans.
Han går den, för att lätta våra bördor
och för att vi ska kunna nå befrielse i hans namn.

Och vi firar vår Palmsöndag,
trots att livet ska ta slut.
Vi firar vår Palmsöndag,
för att livet och kärleken ska segra.

För det är *en kärlek* som ständigt sträcker sig mot nuet,
som vill nå ut över alla gränser

6

och som vill förändra världen!

Amen